

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 11 września 2015 r. – Autorità Garante della Concorrenza e del mercato/Albini & Pitigliani
SpA**

(Sprawa C-483/15)

(2015/C 381/24)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Autorità Garante della Concorrenza e del mercato

Strona pozwana: Albini & Pitigliani SpA

Pytanie prejudycjalne

Czy zasada proporcjonalności, która zgodnie z art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej reguluje procedurę wymierzania sankcji, stoi na przeszkodzie interpretacji art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003⁽¹⁾ utrwalonej przez Komisję Europejską w Wytycznych w sprawie metody ustalania grzywnien (2006/C 201/02), a także odpowiedniej praktyce krajowej, zgodnie z którą sankcja nakładana na przedsiębiorstwa, które naruszyły zakaz porozumień ograniczających konkurencję jest obliczana przy zastosowaniu okoliczności do kwoty podstawowej wynikającej z uwzględnienia różnych czynników, które należy wziąć pod uwagę na podstawie prawa Unii Europejskiej, a w każdym wypadku przed obniżeniem do 10 % obrotu, co wiąże się z ryzykiem, że zastosowanie okoliczności łagodzących do kwoty podstawowej może nie mieć wpływu na indywidualizację sankcji, której okoliczności są określane w wyniku dostosowania odpowiedniej kwoty z uwagi na cechy konkretnej sprawy?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 2 lipca
2015 r. w sprawach T-425/04 REV i T-444/04 REV, Francja i Orange/Komisja, wniesione w dniu
14 września 2015 r. przez Komisję Europejską**

(Sprawa C-486/15 P)

(2015/C 381/25)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Giolito, B. Stromsky, D. Grespan, i T. Maxian Rusche, członkowie Służby Prawnej)

Druga strona postępowania: Republika Francuska, Orange, wcześniej France Télécom, Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej (szósta izba w składzie powiększonym) z dnia 2 lipca 2015 r. w sprawach połączonych T-425/04, Republika Francuska przeciwko Komisji i T 444/04, France Télécom przeciwko Komisji, w zakresie, w jakim wyrok ten:

- stwierdza nieważność art. 1 decyzji Komisji 2006/621/CE z dnia 2 sierpnia 2004 r. dotyczącej pomocy państwa wdrożonej przez Francję na rzecz France Télécom ⁽¹⁾;
- obciąża Komisję jej własnymi kosztami oraz ośmioma dziesiątymi kosztów poniesionych przez Republikę Francuską i przez Orange w sprawach T-425/04 i T-444/04.
- wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie i oddalenie skarg skarżących oraz obciążenie ich kosztami postępowania we wszystkich instancjach;
- tytułem ewentualnym, odesłanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd i orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Komisja podnosi cztery zarzuty.

W pierwszej kolejności uważa, że wyrok Sądu jest niewystarczająco uzasadniony i wewnętrznie sprzeczny. Sąd nie uwzględnił bowiem zasad określonych w wyroku wydanym w postępowaniu odwoławczym ⁽²⁾ i nie odpowiedział w sposób wystarczający na argumenty przedstawione przez Komisję w tym postępowaniu.

W drugiej kolejności Komisja zarzuca Sądowi popełnienie licznych naruszeń art. 107 ust. 1 TFUE. Jej zdaniem naruszenia te doprowadziły do wykluczenia przez Sąd oświadczeń organów publicznych od lipca do grudnia 2002 r., a także części „reasekuracja rynków” ogłoszenia z dnia 4 grudnia 2000 r. z zakresu analizy kryterium prywatnego inwestora. Po pierwsze, dążąc do zastosowania kryterium świadomego inwestora prywatnego do konkretnej chwili, Sąd nie uwzględnił bowiem rozstrzygnięcia Trybunału, zgodnie z którym należy się przenieść w kontekst czasowy, w którym podjęto środki w zakresie wsparcia i uwzględnić wszystkie istotne elementy. Zdaniem Komisji Sąd wydaje się nie wiedzieć, że środek pomocy może wynikać z wielu interwencji, które są ze sobą związane i których nie można rozdzielić. Po drugie, według Komisji Sąd popełnił szereg naruszeń prawa, jeśli chodzi o związek istniejący pomiędzy pojęciem korzyści i stosowaniem kryterium świadomego inwestora prywatnego. W szczególności Komisja zarzuca Sądowi ograniczenie testu świadomego inwestora prywatnego do ograniczonego okresu, w którym korzyść przyniosła efekty. Po trzecie, Komisja zarzuca Sądowi wyłączenie elementów kontekstowych z zakresu swojego badania. Po czwarte, według niej Sąd niesłusznie ograniczył łączne badanie szeregu korzyści do korzyści mających ten sam charakter. Po piąte, Sąd nie zastosował kryterium określonego przez Trybunał w celu stwierdzenia, czy środki państwowe są nierozzerwalnie związane i muszą być badane razem. Po szóste, Komisja podważa uznanie przez Sąd zdarzeń stanowiących „przerwanie” następstwa środków państwowych w okresie od września do grudnia 2002 r. Zdaniem Komisji takie „przerwy” nie mogą uzasadniać oddzielnego badania środków wcześniejszych i późniejszych od tej daty. Wreszcie Komisja kwestionuje uzasadnienie Sądu dotyczące narażenia reputacji.

W trzeciej kolejności Komisja zarzuca Sądowi przekroczenie granic kontroli legalności aktów administracyjnych.

Na koniec Komisja uważa, że Sąd dokonał błędnej wykładni, a nawet przeinaczył decyzję Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U 2006, L 257, s.11.

⁽²⁾ Wyrok i in./Komisja i in., C-399/10 P i C-401/10 P, EU:C:2013:175.